

de
ziel
van de
kerk

Inspiratiedag 3 september 2016

Het evangelie volgens....?
Wat merken anderen daarvan?
En waarin is dat nu oud-katholiek?

Lees de aanleiding op de achterkant

Inhoud:

Van de redactie	
De ziel van de kerk.....	2
Column	
Vriendschap.....	3
Het evangelie volgens...	
David Ross.....	8
Ineke Schenk.....	9
Jonatan Wirix-Speetjens.....	10
Judith Kooij.....	11
Lisa Bakker.....	12
Ankie Ligteringen.....	13
Gea.....	14
Maartje Ganzeman-Heringa.....	15
Anne Maaïke Folkers.....	16
Jeroen Castel.....	17
Rianne Hammingh.....	18
Tommy van Berkel.....	19
Bart Bikker.....	20
Uzelf.....	21
En dan nog dit	
Afscheid van drie redacteurs.....	22
Service	
Berichten, agenda en colofon.....	23
De Achterkant	
Toespraak van de aartsbisschop.....	24

Interview met de dagvoorzitter van de reflectiedag, Age Kramer

Over verwachtingen, managementtaal en de heilige Geest.

‘Haal eens een drempel in je eigen ziel weg...’

De ziel van de kerk

Redactioneel

En toen nam aartsbisschop Joris het woord. Op de synodevergadering van afgelopen november was zojuist de aanzet tot het beleidsplan 2015-2020 aangenomen, de lunch genuttigd en iedereen maakte zich klaar voor de meer eenvoudige rest van de agenda. Maar de ingelaste toespraak van de bisschop begon met het uitspreken van een zorg. (Lees de volledige tekst op de Achterkant, p. 24) Dat is een woord dat niemand graag hoort: zorg. Zeker als je zojuist een route hebt uitgezet, is het niet prettig als iemand het doel van de reis ter discussie stelt of ieder geval vraagt of het wel scherp genoeg voor ogen staat. Zorg uitspreken over het doel maakt onzeker; de kaart moet weer worden geraadpleegd, het kompas wordt betwijfeld en er wordt met een schuin oog naar de stand van de zon gekeken. Niet alle synodeleden vonden het dan ook een prettig verhaal: ‘U overvalt ons hiermee’, ‘U zet ons op het verkeerde been’, ‘Het lijkt erop dat we vanmorgen voor niets gediscussieerd hebben’.

Maar het uitspreken van zorg bleek een uitnodiging: ‘Los van het beleid dat we hebben bepaald, moeten wij nadenken over waarom wij eigenlijk bestaan, waarom er eigenlijk oud-katholieken zijn en wie daar eigenlijk iets aan heeft. En dat nadenken moeten we in breed verband doen. Hoe trots we ook kunnen zijn op

ons kleine, eigenwijze kerkje, de vraag moet gesteld, wie daar eigenlijk profijt van heeft’.

En zo ontstond het initiatief tot een dag, waarop de ziel van de Oud-Katholiek Kerk aan het licht moet komen. Waar iedereen die erbij betrokken is, mee mag praten over: ‘Wat hebben we eigenlijk aan ons?’ En 3 september is het zover, met als plaats van handeling ‘De Akker’ in Hilversum. (Lees hier meer voor praktische informatie: <http://www.okkn.nl/?b=3877> Als u mee wilt praten: geef u op voor 31 augustus!)

Als redactie hebben we gemeend een bijdrage te kunnen leveren aan de voorbereiding op deze inspiratiedag. Door een interview te houden met Age Kramer, die ‘dagvoorzitter’ in Hilversum zal zijn en door veertien mensen uit de breedte van de kerk (onder wie uzelf) alvast drie vragen voor te leggen, ongeveer zoals ze ook op 3 september centraal zullen staan: ‘Wat is het evangelie volgens...’, ‘Wat heeft een ander daaraan?’ en ‘Waarin is dat nu specifiek oud-katholiek?’ We hopen dat dit nummer, dat dus een andersoortige inhoud kent dan anders, mag bijdragen aan een ‘zorgeloos’ antwoord op de vraag: ‘Wat hebben we eigenlijk aan ons?’

De redactie

Vriendschap

Column Frans Bossink

‘Ben je nu oud-katholiek?’ Die vraag kreeg ik van verschillende kanten, nadat ik mijn vorige column was geëindigd met ‘Proud to be OK’. Het antwoord is ‘nee’. Althans, ik ben geen lid van de Oud-Katholieke Kerk geworden. Kan ik dan wel in de wij-vorm spreken als niet-lid? Misschien niet.

Identiteit, dat is zo’n ding van onze tijd. Want wat ben je nou eigenlijk? Wie ben je? Wie het precies weet, loopt het gevaar te radicaliseren. Wie het niet weet, dreigt zichzelf te verliezen. Ik hoor eerder bij die laatste groep. God zal het weten, troost ik mezelf denkend aan Psalm 139: ‘Gij doorgrondt en Gij kent mij.’ En dan, het antwoord aan God overlatend, stop ik toch niet met zoeken, want anders vloeit ik helemaal weg uit mijn kaders. Maar ‘wie wat vindt, heeft slecht gezocht,’ dichtte Rutger Kopland. En omgekeerd. Zoals koningin Maxima – toen nog prinses – juist een goede zoeker was, toen ze de Nederlandse identiteit niet kon vinden. Iedereen mag over je heen vallen, elke definitie van wie we zijn is voorlopig.

Ik kom uit een rooms-katholiek nest, waar ik geloven heb geleerd. Ik ben aangetrouwd oud-katholiek. En ik leef sterk met *the families we create*, met mijn vrienden dus, die soms beter weten wie ik ben dan ikzelf.

God is vriend geworden, zou mijn evangelie zijn. Verschillende loyaliteiten komen zo samen in één leven. Zoekend katholiek, ben ik dat dan misschien? Zou zomaar kunnen, maar van de ‘ZKK’ kan ik geen lid worden.

Ik WIL ook helemaal geen lid worden van een andere kerk dan die waarin ik gedoopt ben. Ik ben niet van de exit. Als ik iets wil met enige formele status, dan is het ‘vriend’ worden van de OKK. Qua innerlijke gesteldheid en ook in wat ik af en toe doe, ben ik dat al. En ik ben de enige niet! Maar de vrijblijvendheid die daar altijd op de loer ligt, wil ik graag inperken door een formele vriendschapsrelatie.

Wat ik voor me zie is een oud-katholiek vriendschapsregister. Wie zich daar inschrijft, gaat een bepaald, nader uit te werken engagement aan – dat meer mag kosten dan een tientje en meer omvatten dan een Facebook-vriendschap. En de kerk organiseert bijvoorbeeld een jaarlijkse vriendschapsdag. Niemand hoeft oude banden te verbreken. De kerk verbindt een grotere kring aan zich.

En ik kan voortaan eindigen met ‘Proud to be OK friend!’

Dagvoorzitter Age Kramer

Als het evangelie niet redt, wat zou het dan doen?

Dio van Maaren

De bisschoppen roepen op tot een inspiratiedag voor alle oud-katholieken op 3 september: 'De ziel van de kerk'. In het redactioneel op pagina 2 en op de achterkant kunt u lezen over de aanleiding van dit initiatief. Voor de redactie was het reden om op bezoek te gaan bij dagvoorzitter Age Kramer, kersvers pastoor te Den Helder, parttime missionair consulent bij het Zeister Zendingsgenootschap en woonachtig in Egmond aan Zee. Over verwachtingen, managementtaal en de heilige Geest.

Vlak voor het aanbellen schalt van de bovenste verdieping van zijn woning het geluid van een trombone door de zomerse ochtendrust: 'Abide with me' ('Blijf mij nabij'). Niet geheel zuiver, maar met de overtuiging van een oprecht amateur. De deurbel komt er maar met moeite overheen.

Wat wordt het belang van deze dag?

De dag is bedoeld als voeding voor de twee bisschoppen voor een herderlijke brief die ze willen schrijven. Maar de tijd dat bisschoppen een herderlijke brief opstelden om aan de mensen duidelijk te maken: 'Dit moeten jullie dus voortaan vinden' is voorbij en ze willen op die dag van de mensen zelf horen: 'Wat inspireert jullie nou in het geloof en wat willen we als kerk graag delen met de mensen rondom de kerk in het dorp of de stad of op landelijk niveau?' En zo'n inspiratiedag levert een oogst van allemaal flarden van ideeën, rijp en groen, doordacht en origineel, en daarmee gaan de bisschoppen dan aan het werk. Het is geen wetenschappelijk onderzoek, maar het geeft aangrijpingspunten voor die herderlijke boodschap. Maar dan nog: die brief is niet het eindpunt, maar het begin.

Van wat?

Van een proces waarin mensen er verder mee gaan: 'Wat beweegt mij nou om te blijven geloven? Wat beweegt mij om naar de kerk te gaan?

Wat motiveert mij nou om te proberen een goed mens te zijn? Voor mijzelf en mijn directe omgeving, maar ook in ruimer verband.' Ik denk dat de tijd voor de Oud-Katholieke Kerk rijp is om niet alleen de oude dingen te blijven koesteren en uit te voeren, maar om meer te gaan zien waar ze vandaan komen. En nieuwe dingen te gaan doen.

Gaat dit initiatief nieuwe dingen opleveren?

Ik denk dat elke kerk min of meer permanent in gesprek is met zichzelf en met de omgeving over de vraag: 'Wat hebben wij nou eigenlijk voor betekenis?' Voor de kerkgangers en gelovigen zelf, maar ook voor de overbuurman of het dorp of de stad; wat hebben zij eraan dat er een kerk is? En het zal niemand verbazen dat in dat voortdurende gesprek steeds dezelfde dingen terugkomen. Dat kan onrustig maken: blijven we nou praten of leidt het ook tot actie? En soms kan zo'n gesprek ook ervaren worden als een verplicht nummer: 'We moeten iets met diaconie doen'. 'Oh ja, maar we zijn met steeds minder mensen en we moeten ook al de bazaar organiseren en de vrijwilligers worden steeds ouder en hoe moet dat dan...?' Dus dan krijg je dat woord 'moeten' en daar wordt niemand vrolijk van. Daar krijgen mensen een schuldgevoel van en dat is zo'n beetje de slechtste motivator die je je kunt voorstellen.

Wat is de belangrijkste vraag die op die inspiratiedag gesteld moet worden?

Ik vind het belangrijk dat je als gelovige kerkganger eerst weet wat je zelf hebt aan het geloof en de kerkgang. En dat je dan, bijna vanzelf, dat ook wilt delen met anderen. Ik heb Mechteld Jansen, een missioloog, aan het begin van een toespraak eens horen vragen: 'Als het evangelie niet redt, wat zou het dan wel doen?' Rare vraag... Een hele zaal vol mensen, met pen en papier in de aanslag om allerlei beleidstermen te noteren en die werden daar opeens mee opgezadeld. Ik keek rond en zag alleen een soort verlegen glimlach. Ze herhaalde

het nog drie keer en toen dacht ik: 'Dat is dus wel een vraag!'.
»

En jouw antwoord?

Mij redt het evangelie van de hele fundamentele angst of het wel ooit goed komt met mij en met de wereld. En ik kom elke keer tot de conclusie: 'Ja, het komt op een of andere manier goed'. En ook met die mensen in mijn parochie in Den Helder. Dat vertel ik daar ook. Maar het is wel moeilijk, omdat ik niet kan aangeven hoe het dan goed komt met mij of met de mensen daar. Maar ik doe steeds de zekerheid op: het komt goed met mij en met jullie. Dus ik hoef niet te leven met een constante achtergrondruis van angst, maar echt vanuit het tegenovergestelde: de liefde, de naastenliefde. Dat is redding. En dat kan ik iedereen gunnen. En ja, dat staat heel ver af van een makkelijke manier van om de problemen van de wereld heen te lopen en te zeggen: 'Het komt wel goed'.

De aartsbisschop presenteerde zijn verhaal op de synode als een zorg. Hij zei: 'Mijn zorg betreft de vraag waarom er nu eigenlijk oud-katholieken zijn. Waarom zou deze stad of streek op hen zitten te wachten, wat hebben ze bij te dragen aan de kwaliteit van de samenleving in deze stad?' Kortom: 'Wat hebben we eigenlijk aan ons?' Snap jij die zorg?

Ja. We moeten op een of andere manier iets meer of iets anders hebben dan het beleid waar we zo veel over gediscussieerd hebben: we hebben ook een ziel nodig, de bezieling om die beleidsplannen ook uit te voeren. Het is als met voetballen: je kunt een opstelling A, B of C maken, maar of je met bezieling het veld op gaat, dat maakt het verschil. En het kan goed zijn, dat de aartsbisschop in die sfeer een zorg heeft. Wat je ziet is dat er vrij veel aandacht gaat naar de financiële kant van de zaak. En dat is goed, want de financiën vormen de dobber van wat er gebeurt. Maar als die dobber naar beneden schiet en je hebt tekorten, dan is

er iets mis in het kerkelijk leven. Als de mensen weinig bijdragen, dan zijn ze te weinig betrokken. Als mensen te weinig tijd hebben voor de kerk, dan is dat ook een betrokkenheidsprobleem. De kerk heeft ontzettend veel potentieel dat we niet makkelijk aanspreken en dat is zorgelijk. En dat komt voornamelijk doordat we het onderlinge gesprek heel weinig voeren: ‘Wat geloof jij eigenlijk? Hoe merk jij de aanwezigheid van God en wat doe jij met je twijfel en je vragen?’ Als je dat gesprek wel voert, dan zul je zien dat dat potentieel aan betrokkenheid loskomt. Dan heb je de ziel van de kerk te pakken.

Dat moet op 3 september gaan gebeuren?

Ja, dat is een eerste stap. En zoiets moet juist niet in beleidstermen gebeuren. Dat moet in de taal van het dagelijks leven. Zoals je wel eens op de fiets of onder het afwassen of onder de douche opeens bedenkt: ‘Dat zinnetje, daar heb ik wat aan! Of dat lied, of die afbeelding’. En dat je dan een stapje verder gaat en je afvraagt: ‘Maar wat maakt nou dat ik daar wat aan heb? Waarom geeft mij dat nou inspiratie of kracht en wanneer merk ik dat nou echt? En hoe dan?’ Ik denk dat zo’n gesprek niet zo vaak gevoerd wordt, ook omdat het lijkt alsof het allemaal niemendalletjes zijn die je dan aan elkaar vertelt, waarvan je, als je het op zou schrijven, zou denken: ‘Is dat nou alles?’ De woorden om er betekenis aan te geven liggen ook niet zomaar klaar. Maar het is nodig om juist die ‘niemendalletjes’ serieus te nemen en te vragen: ‘Vertel daar nog eens wat meer over: toen jij lang en intensief gebeden hebt voor je man maar hij toch overleed en toen je op een of andere manier toch weer ergens de kracht hebt gevonden om door te gaan met leven, waar vond jij dan die kracht, op wat voor moment, waar was je toen? En kon je dat delen met iemand?’ Ik denk dat juist de oud-katholieke theologie een hele goeie basis is voor dat soort gesprekken, maar we voeren ze zo weinig...

En dat ‘geloofsgesprek’, als ik het zo mag noemen, moet de kerk op een nieuw spoor zetten?

Ik denk het wel ja. Want ik zie overal dat mensen er behoefte aan hebben. We hadden in Den Helder laatst een gemeentevergadering en toen begon een aantal mensen in die kleine parochie dat ook te

“ Haal eens een drempel in je eigen ziel weg...

benoemen: zullen we ’t dáár niet eens over hebben? Mensen uit de kerk moeten een drempeltje over om überhaupt iets van hun binnenwereld te vertellen. Maar ben je dat drempeltje eenmaal over, dan hoeft je het verder alleen maar te kanaliseren. En komen we erachter dat wat wij te zeggen hebben, anderen ook nog eens kan inspireren.

Maar is de Oud-Katholieke Kerk niet juist zo’n comfortabele kerk, omdat je er niet bevraagd wordt en anderen ook niet bevraagt naar het eigen geloof? Omdat iedereen in vrijheid-blijheid zijn eigen geloof beleeft?

Ja, ik denk dat veel mensen dat als prettig ervaren omdat ze bijvoorbeeld uit een kerk kwamen waar je bepaalde dingen niet mocht denken of niet mocht zeggen. Dan is het natuurlijk een verademing als je bij de oud-katholieken de ruimte krijgt om zelf je weg naar Christus vinden. ‘Dat kunnen wij niet voor je doen. We kunnen je wel de liturgie aanbieden, we kunnen je wel de gemeenschap aanbieden, maar je moet zelf de weg vinden, je moet zelf je relatie met Christus opbouwen.’ Dat is voor

sommigen een verademing. Maar het is ook een verademing als je bij elkaar ontdekt: ‘Hé, ik ben niet de enige met dit soort twijfels, ik ben niet de enige die niet alle finesses van de liturgie begrijpt, of zelfs helemaal niet snapt waar het hier allemaal over gaat’. Het is misschien wel lekker om een beetje weg te dommelen bij de liturgie, maar als het er eenmaal echt om gaat in het leven, dan is het veel betekenisvoller en vervullender om te zeggen: ‘Laten we eens samen kijken hoe we hier nou echt in staan’

Hoe bereik jij dat?

Nou, ik ben pastoor, dus ik mag preken. Dat zijn beïnvloedingsmomenten van ruim tien minuten. En daarin kan ik vertellen dat ik in de Bijbel lees dat mensen uit hun bol gaan vanwege God. En dat ik dat zelf eigenlijk nog nooit zo heb meegemaakt, maar dat ik dat in mijn eigen leven heel graag zou willen meemaken. Maar ook dat ik dat en dat wel meemaak, en daar en daar twijfel...

Door je eigen getuigenis dus?

Ja. Ik vind dat een preek heel regelmatig een getuigenis moet zijn. Ik heb ervoor gekozen in Den Helder om de mensen de gelegenheid te geven mij te leren kennen, door te zeggen: ‘Dit geloof ik’. Tijdens mijn stage in IJmuiden heb ik zeven mensen op video mogen bevragen over hun ‘favoriete Jezusverhaal’. Dat vertelden ze heel kort en dan vroeg ik: ‘Wat is voor jou de kern van dat verhaal?’ En dan vertelden ze het nog korter. En dan vroeg ik: ‘Waarvan maakt die kern jou dan vrij?’. Dat was natuurlijk een heel moeilijke vraag, maar ik hield gewoon m’n mond en dan kwamen er de mooiste dingen. Soms was er alleen maar stilte, of zei iemand: ‘Dat weet ik eigenlijk niet’. Die filmpjes heb ik tijdens een avond vertoond en dat werd een heel mooie ontmoeting, waarbij de mensen die gefilmd waren, merkten dat ze daarmee ook anderen konden inspireren. Dat is natuurlijk helemaal niet zo vreemd, omdat de Heilige Geest door

iedereen kan werken. Je moet zorgen dat je een doorgeefluik van de Heilige Geest wordt. Dat besef is heel centraal in de Oud-Katholieke Kerk maar je hoort er heel weinig over. Dat kan veel meer. Haal eens een drempel in je eigen ziel weg zodat die Heilige Geest er wat makkelijker doorheen kan komen.

Er kwam nogal wat weerstand op de synode, toen bisschop Joris het verhaal van zijn zorg had gedeeld: ‘Je overvalt ons ermee. Hier hadden we geen rekening mee gehouden’.

Ja. het is natuurlijk ook bedreigend, het valt rauw op je dak, vooral als je denkt dat we het allemaal het maar net gemanaged krijgen. Maar dan geef je eigenlijk de Heilige Geest heel weinig speelruimte om met jou aan de slag te gaan. En dat is...

...nogal bedreigend, als die met je aan de slag gaat...

Tuurlijk. Als je zegt: ‘Het hangt van ons af, het hangt van onze kwaliteiten af, van ons overleg, van onze visie, van onze ijver of het wel goed komt’, ja dan kun je er zoiets niet bij hebben.

Dan wordt het uitspreken van die zorg een bedreiging...

Ja. En nou zijn we bijna met managementtaal bezig. Maar als managementboeken al zeggen:

‘Hier moet je juist niet bang voor zijn!’, hoeveel te meer moeten wij als kerkvolk dan niet zeggen: ‘We moeten toch die Heilige Geest maar eens de ruimte geven?’ Dus een heel leuke reactie op de synode zou zijn geweest: ‘Zullen we eens met elkaar gaan bidden in groepjes, wat we hier nou toch mee moeten, want dit overvalt ons. Eens kijken wat de Heilige Geest nog meer voor ons in petto heeft’.

In groepjes bidden? Op de synode? Zie je dat al voor je?

Ja. Maar dat is ook zoiets; ik heb het geluk gehad dat ik in heel veel kerken kon werken, ook migrantenkerken en zo. En daar is het heel normaal dat je bijvoorbeeld zingt zonder dat er iemand begeleidt; en ik zie in heel wat andere kerken: ‘Oh, we kunnen niet zingen want de organist is er niet...’ Met bidden is het net zo: een formuliergebied of zo kan wel, maar bidden en het risico nemen dat je dingen uit jezelf hoort waarvan je denkt: ‘Zeg ik dat?’ Dat kan heel waardevol zijn. Er worden heel dure managementcursussen georganiseerd om deze processen bij mensen los te maken en wij hebben het al tweeduizend jaar in eigen huis! Het moet alleen wel gemobiliseerd worden.

Hoe werkt dat in jouw parochie, Den Helder?

Ik weet mezelf gezegend met de parochie Den Helder. Ik ben nog maar een half jaar pastoor en

ik ben ervan overtuigd dat je nergens beter kunt beginnen dan in Den Helder. Er komen mensen naar de kerk en die hebben geen gedoe, daar doen ze gewoon niet aan. Maar ze zijn wel oud en dan denken ze: ‘We zouden graag willen dat er meer jongere mensen komen’. Nou, dat gaan we dan proberen. En ik ben er van overtuigd dat we dat, als we het gaan zoeken, ook vinden. En de parochianen zullen misschien af en toe schrikken van het soort mensen dat er dan komt, maar daar komen we wel overheen.

Het heeft natuurlijk ook te maken met uitstraling...

Ja. Dat is waar ik het in zoek. Ik heb nou een aantal mensen van de parochie bezocht en ik ben elke keer weer gefascineerd. De mensen hebben over het algemeen helemaal niet zo’n makkelijk leven gehad, met familie en met zichzelf en hun gezondheid, maar op een of andere manier hebben ze ergens de kracht vandaan gehaald om opgewekt te blijven leven. Om naar de kerk te gaan en met enige overtuiging liederen te zingen. Dat is nogal wat. Deels is het gewoonte en behoefte aan gezelligheid, maar ze komen ook omdat ze aangeraakt zijn door God. Het enige wat we hoeven te doen is dat zichtbaar te maken: Wat heb je aan het geloof? Waar haal je die kracht vandaan? En dat kun je dan delen met een ander.

Het evangelie volgens...

David Ross (53)

Koster, misdienaar, doener, statie Zeeland

Dio van Maaren

Ik ben meer een doener dan een denker. Ik heb het nooit echt systematisch op een rijtje gezet, wat ik geloof, maar voor mij ligt het gewoon vast in de Bijbel en de geloofsbelijdenis. Dat is de bron van het hele verhaal en dus zo'n beetje mijn leidraad. Het is niet zo van: 'Laat ik nou eens eventjes een uurtje gaan zitten om het eens te overdenken'. Dat komt eigenlijk pas meer in gesprekken die je met mensen hebt. Ik heb ook niet altijd een pasklaar antwoord. Maar ik ben nu wel vaak aanwezig als toehoorder op het seminarie om die kant toch eens wat meer aandacht te geven. Dat is natuurlijk ook oud-katholiek: het wordt niet kant en klaar aangereikt, dus je moet er zelf achteraan. Maar als je me het mes op de keel zet: een God die ons geschapen heeft, daar draait het allemaal om. Die ons hele dagelijks leven beïnvloedt. Het evangelie redt mij van een zinloos bestaan. Ik betwijfel of een leven zonder God leven is. Waarvoor zetten we ons anders in voor onze naaste? Het geloof hoort gewoon bij mij, zonder vurige bekeringsverhalen.

Wat hebben anderen daaraan?

Ik probeer 's ochtends altijd even tijd te nemen om wat uit de Bijbel te lezen en te bidden en ook mijn vrijwilligerswerk in de kerk doe ik niet zomaar. Het is mijn houding dat ik anderen wil helpen. Daar zitten ook minder leuke mensen tussen, maar het zijn allemaal onze naasten. En ik loop het niet rond te roepen, maar het geloof komt toch ter sprake. Bijvoorbeeld bij zo'n discussie op de zaak als er in het buitenland mensen afgeslacht worden om hun

geloof. Dan zeggen collega's: 'Ja, maar dat deden de christenen ook.' Dan probeer ik dat beeld toch wel te nuanceren. Dan sta je voor je geloof en ik blijf gewoon rustig bij mijn keuze. En verder zet ik me gewoon in: voor de kerk natuurlijk, maar ook voor andere clubs. Ik heb scouting gedaan, ik ben bezig geweest voor een club die zich inzet voor het behoud van vestingwerken, ik heb ook diaconale projecten gedaan samen met de rooms-katholieke kerk in Roosendaal, de kerk van mijn vrouw. Als het behapbaar is dan ben ik altijd bereid om te helpen in kleinere of grotere dingen.

Waarin is dat nou specifiek oud-katholiek?

Het is gewoon de vrijheid hè? Als er mensen zijn die zeggen: 'O, je bent katholiek, dus je moet ook vasten?' Nee, ik moet helemaal niks. Ik wil het zelf. De kerk legt me niks op. Dat soort dingen. We hebben geen setje regels over hoe we moeten leven. Daar zullen we zelf een weg in moeten zien te vinden. En nou ja, goed, je zult er dan ook wel eens wat harder bij na moeten denken, maar het wordt je niet in de mond gelegd. Ik zie dat oud-katholieke ook wel een beetje als de Schotse klederdracht: aan de ene kant traditioneel en aan de andere kant gaat het telkens met zijn tijd mee. De meeste klederdrachten zijn honderd of honderdvijftig jaar geleden opgehouden zich te ontwikkelen, maar de Schotse juist niet. De kilt bijvoorbeeld is traditioneel, maar je kunt er ook gewoon gympen onder aan doen. Omdat het een levende traditie is. En zo is mijn kerk ook.

Je zou verwachten dat ze bedachtzaam en aarzelend zou reageren op de vraag welke goede boodschap ze zich eigen heeft gemaakt, maar niets van dat al. Heel gedecideerd dicteert Ineke vijf uitspraken/stellingen, die voor haar leven maatgevend waren en zijn. Als eerste: 'En komt tot Hem, de levende steen en laat ook u zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis...' (1 Petrus 2: 4-5), de tekst, die ze meekreeg bij de Eerste Communie op zestienjarige leeftijd. Ten tweede de uitspraak van de eerste vrouw die ooit promoveerde in de filosofie: 'De mens is gedoemd te streven naar datgene, wat hij voor zijn eigen bestwil nooit zal bereiken'. Een nadenkertje: wanneer datgene waar je naar streeft bereikt wordt, zou de *drive* vervallen en zou je tot stilstand komen. Als derde noemt Ineke de dichtregel van H.M. van Randwijk, die aangebracht is op het verzetmonument op de Weteringschans te Amsterdam: 'Een volk dat voor tirannen zwicht, zal meer dan lijf en goed verliezen, dan dooft het licht.' Ten vierde het overbekende begin van het Johannesevangelie, dat vroeger aan het einde van elke misviering klonk: 'In het begin was het Woord.' Nog altijd kan Ineke zich erover verwonderen dat met zesentwintig tekens zoveel gedacht en geschreven kan worden; zoveel liefdevolle en zoveel kwaadaardige dingen gezegd met slechts dat handjevol letters. Tot slot is voor haar heel bepalend dat de mens met vrijheid is uitgerust, vrijheid om te kiezen voor of tegen God, voor of tegen zijn of haar medemens. Voor of tegen kwaad. Dat zegt iets over God.

Het evangelie volgens...

Ineke Schenk (70)

Oud-synodevoorzitter, parochie Egmond

Emile Verhey

Wat hebben anderen hieraan, heeft die inspiratie effect?

Ineke Schenk heeft de tekst bij haar aannemen ervaren als een oproep om ook zelf de handen uit de mouwen te steken in de kerk. Zo maakte ze zich onder andere sterk voor nieuw leven in Aalsmeer, gaf ze acht jaar lang leiding aan de Synode en is ze nog steeds ad-interim voorzitter van de

Commissie Financieel en Materieel, waarin ze zich met name richt op de geldwerving. Ze laat zich op diverse terreinen inschakelen als vrijwilligster. In haar maatschappelijke werkkring in het onderwijs liep ze nogal eens aan tegen besluiten die over mensen werden genomen. Tijdens het tandenpoetsen bekeek ze zichzelf in de spiegel en bedacht dat het besluit niet goed was en dat ze er niet mee wilde leven. Inspanningen om de zaken recht te zetten leverden niet alleen de nodige spanning op, maar werden ook lang niet altijd in dank afgenomen. Maar toch: 'Die tirannen hè!'

Problemen in relaties met mensen hebben haar wel vaker parten gespeeld; ondanks goede bedoelingen en herhaalde pogingen zijn sommige relaties niet te herstellen. Is het onwil van mensen? Daaraan heeft Ineke de negatieve kant ervaren van de uitspraak van de filosofe over het gedoemd zijn te streven naar het onbereikbare. Wat afstand nemen of zelfs een tijd van bezinning kan wel eens helpen, maar helaas niet altijd. En voor de rest? 'Je tracht een stukje op te lopen met mensen die in nood verkeren. Veel concreets is het vaak niet'.

Waarin is dat nu oud-katholiek?

'Het katholieke element is de schuldbelijdenis in iedere kerkelijke viering op de zondagmorgen. Je mag uitspreken wat je verkeerd gedaan en nagegaten hebt en er wordt je de ruimte en de vrijheid gegeven om een nieuw begin te maken. Telkens weer de vrijheid krijgen om het beter te doen'.

Het evangelie volgens...

Jonatan Wirix-Speetjens (21)

Student geschiedenis en Italiaans, parochie Haarlem

Robert Frede

Ik zal deze vraag proberen op te vatten als een vraag naar de belangrijkste boodschap of een kernachtige richtlijn om je aan vast te houden. Het gaat volgens mij om de naastenliefde, omdat naastenliefde als een soort van grondwet in ieders leven een hele mooie en duidelijke boodschap is. Als iedereen zich daaraan zou vasthouden, zouden we in een veel mooiere wereld leven. Dus ik vind naastenliefde en het - wat er ook gebeurt - zoveel mogelijk voor elkaar blijven klaarstaan eigenlijk de belangrijkste boodschap. Ook als ik in het dagelijks leven met problemen geconfronteerd word zoals ruzies, probeer ik me aan die boodschap vast te houden. Dat is wel echt iets wat voortkomt uit een christelijke opvoeding en ook uit alle Bijbelverhalen die je hebt gehoord in je jeugd bij de kerk voorbeeld en in de kerkgemeenschap. Ik heb natuurlijk ook de herinnering aan mijn vader die ziek werd en toen de ziekenzalving ontving. Dat was een heel mooi moment, het gevoel van saamhorigheid en dat tonen dat iedereen voor elkaar klaarstaat en een medeparochielid steunt. Als die gevoelens over de hele wereld verspreid zouden zijn - een Utopia - zouden we in een veel mooiere en vredelievendere wereld leven. Hoe je dat bereikt is een zeer moeilijke en onmogelijk te beantwoorden vraag. Naastenliefde is natuurlijk wel een heel algemene boodschap, maar voor mij wel de kern. Dat is het voor mij altijd wel geweest.

Wat hebben anderen daaraan?

Als iedereen iets minder aan zichzelf en iets meer

aan een ander zou denken, dan zou wereld er een stuk mooier uitzien. Zeker in tijden waarin individualisme eigenlijk een religie op zich is. Het blijft natuurlijk altijd een afweging in hoeverre je iets doet voor een ander en/of voor jezelf. Er zijn

maar weinig momenten dat je iets puur en alleen voor iemand anders doet. Ik vrees dat mensen zo in elkaar zitten, dat je niet veel behoefte heb iets voor een ander te doen als je er zelf niet iets van meeneemt. Maar als je daar overheen kunt stappen, dan zijn dat volgens mij juist de momenten dat je het allertrotst op jezelf kan zijn. Ik heb het idee dat als je de kerk of het christen-zijn of de Bijbel een beetje in je hebt, als je dat een beetje op een juiste manier begrepen hebt, het ook minder moeilijk is om opofferingen te kunnen en willen maken voor een ander.

Waar in is jouw verhaal nou oud-katholiek?

De Oud-Katholieke Kerk is voor mijn gevoel iets minder autoritair, losser en eigenwijzer (met de nadruk op 'wijzer') dan de andere katholieke stromingen. Vrouwen mogen bij ons in het ambt komen en wij sluiten niemand buiten onze parochies. Die grenzeloosheid vind ik mooi en zeldzaam. Dat zit ook wel in dat idee van naastenliefde. Je kunt naastenliefde niet op een selectieve manier uitoefenen. Dat iets over hebben voor anderen, dat saamhorigheidsgevoel, dat stopt niet bij bepaalde groepen. In plaats van alleen een *inner circle* van oud-katholieken staat onze kerk open voor iedereen. Ik merk dat de Oud-Katholieke Kerk opener is en ook dynamischer zonder te veel afstand te nemen van wat voor mij de kern van het geloof is. Die open en grenzeloze instelling associeer ik heel graag met onze gemeenschap en dat is iets wat ik altijd met trots in mij zal meedragen.

Judith is niet zo dol op grote woorden: het evangelie is voor haar eerder het evangelie van de twijfelaar, de pelgrim, altijd worstelend met de bestemming en ook met godsbeelden. Wat is je eigen opdracht? Niet voor niets liep ze vorige maand mee in Lapland op het Dag Hammarskjöldpad. In de ruige natuur dagenlang lopen met bepakkings en mediteren bij de uitspraken van de mysticus, naar wie het pad is genoemd.

'Onze Lieve Heer heeft rare kostgangers', daar voelt ze zich bij thuis, ook bij de Thomassen van deze wereld. 'Wat me ten diepste aanspreekt in de evangeliën is de liefde, maar dan in alle facetten; zo nu en dan denk ik daarvan de echo te verstaan. De figuur van Jezus, zoals hij oprijst uit het evangelie, zet mensen in beweging naar de ander toe. De essentie is dan ook de werkelijke ontmoeting met een medemens, met alle respect dat daarbij hoort zonder de rechtvaardigheid uit het oog te verliezen. Het werkt echter ook relativiserend naar je zelf toe, het is net een spiegel. Hoor ik mezelf daar nu weer een stokpaard berijden?' Voorbeelden zijn voor haar dan ook Petrus, die een grote mond heeft en uit de boot stapt om Jezus tegemoet te gaan over het water, maar dan onherroepelijk begint te zinken. En niet te vergeten Maria Magdalena, die zich wil verbinden, maar de pijn ervaart. Dat is de consequentie van het zich verbinden: dat het altijd verbonden is met verdriet en pijn. 'Maar kun je anders? Wil je anders?' Het leven is ook niet maakbaar en er worden geen garanties bijgeleverd, dat heeft ze vaak genoeg ervaren, ook als therapeute

rouwverwerking. Al levert het veel goeds op, het blijkt niet altijd genoeg of mensen zijn niet in staat

Het evangelie volgens...

Judith Kooij (68)

Lector, parochie Amersfoort

Emile Verhey

dat te zien of te ervaren. Ouder worden en loslaten is ook een kunst apart; sommigen genieten van al het mooie wat ze nog overkomt, maar anderen blijven verontwaardigd en boos, ook al hebben ze een rijk leven achter de rug.

Wat hebben anderen daaraan?

'Ik leerde in de loop van mijn leven meer omgaan met beperkingen, met dood en ziekte, met verlies. Ik word daar geduldiger van en ik word me er steeds meer van bewust dat de wereld niet maakbaar is. Je kunt alleen van betekenis zijn door een werkelijke ontmoeting. Dat houdt ook een begrenzing in, naar de ander toe maar ook naar je zelf. Voor beiden heb je die verantwoordelijkheid, ook om overeind te blijven. Het is een zegen om 'het goddelijke' te ervaren in de ontmoeting, maar bij iedere ervaring van lijden komt ook de vraag naar waar of wat die God dan is weer boven. En vaak val je dan toch stil.'

Waar in is jouw verhaal nou oud-katholiek?

'Dat heeft te maken met het staan in de traditie. Binnen onze kerk wordt steeds opnieuw getracht vorm te geven aan de essentie. Het is niet in beton gegoten, zoals ik elders wel heb ervaren en blijft niet beperkt tot concentratie op het Woord. Het spreekt meerdere zintuigen aan en je kunt erover in gesprek en elkaar erover bevragen. Er kan zelfs over gekibbeld worden in wederzijds respect. Die ruimte is voor mij oud-katholiek en dat is een groot goed.'

Het evangelie volgens...

Lisa Bakker (21)

Student theologie, kampleider, parochie Utrecht

Inge van Maaren

Euh... Hoe omschrijf ik dat? Er zijn goede en slechte manieren om met andere mensen om te gaan. En ik denk dat het we uit het evangelie heel veel kunnen leren over hoe we met anderen om moeten gaan. Ik denk er vaak over na. Het is fijn, vooral omdat ik eigenlijk nog in het geloof zoekende ben om de gedachte vast te houden dat ik, als ik bepaalde teksten lees uit de Bijbel, daaraan kan hangen hoe ik met andere mensen omga. Een beetje houvast. Niet dat ik het allemaal precies doe zoals je het daar leest, maar er staan in Bijbelteksten belangrijke lessen die we volgens mij allemaal wel kunnen toepassen. Mijn evangelie is: sta nu goed in de wereld en leer hoe je jezelf kunt laten zien. Voor mijzelf is God daar onderdeel van. In mijn handelingen, in hoe ik met anderen omga en in de wereld sta, voor mij komt God daar doorheen. Het is een soort vertegenwoordigen van

God, Hem in de wereld zetten door middel van jezelf. Voor mij hebben de verhalen uit het Oude Testament dezelfde waarde als de evangelieboeken over Jezus. Ruth, een sterke vrouw, is zo'n Bijbelse persoon die mij bijzonder aanspreekt. Het verhaal van Ruth was een van de eerste teksten die ik voor een opdracht moest exegetiseren en ik heb altijd al een band gehad met de tekst. En hoe Jezus naast mensen gaat staan, niet belerend, maar uitnodigend met 'denk eens goed na over jezelf, probeer het eens anders'. Dat soort inspiratie neem ik graag mee. De boodschap 'denk zelf eens na', die vind ik belangrijk.

Wat hebben anderen daaraan?

Ik praat eigenlijk nooit ongevraagd over de Bijbel of mijn geloof; mijn evangelie blijkt uit hoe ik in de wereld sta. Dat hoor ik ook vaak terug en

dat vind ik mooi, want dat komt dan wel vanuit mijn christelijke achtergrond. En dan vind ik het ook helemaal niet erg om mensen te vertellen dat ik vind dat op deze manier het leven goed gaat. Maar je kunt niet een ander zeggen hoe hij/zij moet leven en denken. Wel vind ik het belangrijk om vragen te stellen en om uit te nodigen tot zelfreflectie. Hoe vind je zelf dat het gaat? Zo'n opmerking leert je nadenken. Ik hoop dat andere mensen mij als inspiratiebron kunnen zien. Mijn evangelie is misschien ook wel anders gezegd: vragend in de wereld staan om ook te kunnen zien met andere ogen. Ik zeg dat wel heel vaak, in de wereld staan, maar dat is ook heel belangrijk voor mij. Dat onderzoekende, wat geloof je eigenlijk en wat wil je, is ook hoe ik nu in het leven sta en dat past bij mijn leeftijd; ik ben nog best wel jong. Na mijn studie wil ik mijn eigen baan gaan maken, iets met cultuur, multi-religieusiteit en biculturele jongeren. Een soort nieuw platform dat ook echt werkt, waar mensen echt elkaar gaan zien. Ik denk dat ik iets in mij heb dat andere mensen kunnen gebruiken.

En waarin is dat dan oud-katholiek?

Je eigen verantwoordelijkheid nemen en op een wat relaxte manier in je geloof staan, dat zou wel eens oud-katholiek kunnen zijn. Relaxt in de zin van 'kijk hier zo eens naar, heb je hier al over nagedacht?' En voortdurend vragen blijven stellen - iets wat Jezus ook deed -, nieuwe inzichten verkennen, ook die aspecten horen daarbij. Hoe ik mijn evangelie interpreteer is mijn eigen verantwoordelijkheid; dat is volgens mij wat mij oud-katholiek maakt.

Het evangelie volgens...

Ankie Ligteringen (55)

Voetverzorgster, student theologie, parochie Amersfoort

Louis Runhaar

Sinds ik kennis heb gemaakt met het vak exegese, is mijn respect voor de Bijbel enorm gegroeid, met al zijn diepte en gelaagdheid. Dus het evangelie volgens Ankie... dat klinkt mij bijna blasfemisch in de oren. Zo'n vraag wekt dan ook mijn irritatie op. Ik geloof in God, al zolang als ik leef, daar is helemaal niets nieuws aan. Ik ben ook helemaal niet bewust bezig om bij anderen geloof te veroorzaken of iets dergelijks. Alsof ik God in mijn broekzak heb! Ik heb eerder het idee dat het andersom is, dat ik in Gods broekzak zit. Wat ik belangrijk vind is *commitment*, en dat geldt voor alles in het leven. Toewijding aan de plaats die ik in het leven gekregen hebt, met open ogen voor wat er op mijn pad komt en waarvan ik voel dat het goed is. Dat het klopt. Dat het echt is. Als ik in India was geboren, was ik hindoe of boeddhist geweest, maar ik ben hier geboren, ik ben als christen opgegroeid, en dat is dus mijn pad. Voor mij dus geen vrijblijvend patchworkgeloof. Het gaat er om een richting te kiezen en dan, trouw blijvend, meer en meer te ont-dekken. En dat is lastig genoeg, met al dat gebots tussen mensen. De woorden, vormen en beelden van de liturgie geven richting aan het heimwee dat bijna iedereen volgens mij heeft. We zijn weg van thuis, als gebroken mensen in een gebroken wereld. Het geloof geeft richting aan het zoeken. En ja, ook af en toe de ervaring van thuiskomen.

Merken anderen iets van jouw inspiratie?

Of anderen iets van mijn geloof merken, moet je aan die anderen vragen. Mijn vorige pastoor vertelde ooit een verhaal over een lekkende gieter: een vrouw liep dagelijks met twee gieters naar haar

tuin. Aan de ene kant was de aarde droog en het gras geel. Aan de andere kant stonden kleurige bloemen. Aan die kant droeg zij altijd een lekkende gieter. Ik voel mijn zo'n gieter. De vragen zijn mij daarom te hijgerig, ze wekken bij mij een beeld op van een christen die ik niet wil zijn en een kerk waar ik niet bij wil horen. 'Ben je wel een goede christen? Ben je wel wervend genoeg? Ga je wel de wereld in? Wordt de wereld er wel beter van?' Dit past helemaal niet bij mij. Ik ben ook maar zoekend naar Gods wil. Wat mij zo aanspreekt in de Oud-Katholieke Kerk is nu juist de uitnodiging om ontvankelijk te zijn. Ontvankelijk

voor de liefde van God. Wie je ook bent, hoe je ook in het leven staat.

Waar in is dat nou oud-katholiek?

Ik ervaar een insluitende kerk, waarin iedereen op zijn eigen manier kan meedoen. Deze uitnodigende houding wordt echt gevoeld door mensen, ik hoor dat zo vaak! Er heerst een ontspannen atmosfeer, met een prettige terughoudendheid als het gaat om al te stellige uitspraken. Iedereen is verantwoordelijk voor zijn eigen communicatie met God, dat kan alleen op je eigen persoonlijke manier.

Het evangelie volgens...

Gea

Adrie Paasen

Richt je volle aandacht op het leven, zoals het zich bij je aandient.

Omhels je begrenzingen, want zij brengen je juist naar Mij, Ik, die grenzenloos ben.

Dit is mijn levensmotto. Bij een auto-ongeluk heb ik hersenletsel opgelopen. Dat heeft tot gevolg dat ik met beperkingen moet leven. Ik ben snel vermoeid en ben volledig afgekeurd voor betaald werk. Enige tijd na mijn ongeluk kreeg mijn man een zware depressie, die uitliep op zijn zelfgekozen

dood. Geen echte keuze, maar een symptoom van zijn ziekte. Het was als een tsunami, niet tegen te houden.

Ik was al langer op spirituele zoektocht en had daarbij de Oud-Katholieke Kerk ontdekt. Op Pinksteren zou ik toetreden, maar doordat ik buikgriep kreeg, ging dat niet door. Na het ongeluk moest mijn man me naar de kerk brengen. Mede onder invloed van mijn letsel kreeg ik het gevoel dat ik teveel van hem vroeg, dat ik tussen hem en de parochie in stond. Daarom trok ik me terug uit de parochie. In abdij Koningsoord vond ik rust en structuur. In verbondenheid keer ik er regelmatig terug. Via live-internetverbinding volg ik thuis het getijdengebed. Ik leef volgens de regel van Benedictus.

Na de dood van Andre worstelde ik met schuld. Ik zocht weer contact met de Oud-Katholieke Kerk. In gesprekken met de pastoor en in een periode van vasten in de Goede Week werkte ik toe naar het Sacrament van de Verzoening. Ik heb daarbij geleerd dat ik met die schuld op de stoel van Christus ging zitten, dat ik het oordeel over mezelf en over anderen aan hem en aan zijn Vader moet overlaten.

Ik ben nog lang niet uitgeleerd. Het is een doorgaand proces. Ik ervaar dat Christus mij in mijn kracht wil zetten, mij duidelijk wil maken dat ik met alles bij Hem kan komen, dat ik niet perfect hoeft te zijn. Ik leer steeds meer naar zijn en mijn Abba te luisteren: die innerlijke stem, hoe ik ten diepste bedoeld ben, het icoon dat God in mij geschreven heeft. Ik mag op weg gaan naar dat icoon, toegroeien naar eenwording. Ik mag vallen,

als ik maar weer opsta. Ik geloof in een liefdevolle God. Ik las eens een zin van meester Eckhart: 'God is met alle namen en geen enkele naam te noemen.' Ik denk dat meester Eckhart me behoed heeft voor het straffende godsbeeld.

Ik ben niet bezig met waaromvragen. Ik denk aan het antwoord van God op de vraag 'waarom?' van Job, maar ook aan een beeld van mijn beppe: God werkt aan een borduurkleed, Hij ziet de voorkant, wij de achterkant; ik ben een afhechtingsdraadje.

Wat hebben anderen daaraan?

Ik treed hiermee niet actief naar buiten, maar als het gevraagd wordt, vertel ik mijn verhaal. Bij de begrafenis van Andre heb ik het Taizélied *Dans nos obscurités* gezongen: Als alles duister is, ontsteek dan een licht dat nooit uitdooft. Dat heeft veel mensen geraakt en geïnspireerd, maar het was niet iets van mij; ik heb ervaren dat Christus mij hielp; ik werd door hem gedragen.

Wat heeft de wereld aan mijn geloof? Ik kan niet veel vrijwilligerswerk doen, maar ik kan wel bidden.

Waarin is dit nou specifiek oud-katholiek?

Ik ben oecumenisch en interreligieus ingesteld. Ik heb gekozen voor de Oud-Katholieke Kerk, omdat deze geworteld is in de traditie, maar ook met de tijd meegaat en open is. Voor de Oud-Katholieke Kerk zit de eenheid niet in de eigen groep, maar in alle gezindten: ieder die gedoopt is en in zijn eigen kerk deelneemt, is uitgenodigd voor de communie. Openheid is er ook naar niet-christelijke spiritualiteiten, zoals het Zenboeddhisme.

Het evangelie volgens...

Maartje Ganzeman-Heringa (93)

Parochie Haarlem

Robert Frede

Het evangelie volgens Maartje Ganzeman-Heringa? Laten we zeggen: samenzijn, samen kerk zijn. Dat is natuurlijk heel belangrijk, dat je samen bezig bent met iets goeds. En dat je van daaruit je leven inricht. Dat zou waarschijnlijk de basis zijn van 'mijn' evangelie. Verder vind ik een heleboel geleuter in de Bijbel. Als ik denk aan al die Paulusverhalen, dan denk ik: die mogen ze van mij allemaal schrappen. Ik kan er helemaal niks mee, maar ik moet ze op zondag wel heel vaak lezen. En dan heb ik er altijd weer moeite mee om er een beetje, ja, iets zinnigs van te maken, want voor mij is Paulus een ontzettende ouwehoer.

Ik geloof niet dat ik erg vanuit het evangelie leef. Ik denk dat het meer de ontwikkeling is van waar je mee bezig geweest bent in het leven. Ik geloof ook niet dat keuzes die ik in mijn leven heb gemaakt geïnspireerd waren door de Bijbel. 't Was gewoon omdat ik me daar prettig bij voelde. Klaar uit. Ik ben ook een hele tijd in de Hervormde Kerk bezig geweest, want toen konden we niet makkelijk naar Amsterdam, in de oorlog, en de hervormden hadden eigenlijk ook wel eenzelfde soort gemeenschap. En waar ik in geloof, dat weet ik al helemaal niet. Het klinkt gek, maar ik geloof dat ik helemaal niet geloof. Ik geloof niet in een albestierende God. Bestaat gewoon niet. Ik ga meer uit van de Christushouding die uit allerlei dingen spreekt, meer dan vanuit een God die je allemaal dingen voorprevelt en wel of niet goed vindt. Dat vind ik zo raar... Als kind geloof je heel anders dan als groot mens. Ik geloof wel dat er een bepaalde lijn in zit, maar hoe die tot stand gekomen is, daar heb ik geen flauw idee van.

Wat merken anderen daar nou van?

Ik probeer het voorbeeld van Jezus te volgen. En dat is naastenliefde en voor elkaar openstaan. Meer kan ik er eigenlijk niet van bakken. Dat vind ik de basis van het geheel. Herman van Veen heeft ooit een verhaaltje verteld. Hij ging rond want hij wou eigenlijk wel eens weten hoe dat nou zat met God. En toen dacht hij: ik ga naar een kerk. Daar was het ontzettend donker en daar vond hij helemaal niets. En toen hij verder liep kwam hij langs een rij huizen en kwam er een mevrouw naar buiten. Hij schoot hij haar aan en zei: 'Ik zoek God. Kunt u me de weg wijzen naar God?'. Toen zei zij: 'Dat ben ik'. Zo van: iedereen is dat eigenlijk voor elkaar. Dat vond ik wel een heel mooie opmerking en het was helemaal ontzettend leuk dat het een vrouw was, dat God heus geen man hoeft te zijn.

En wat denkt u nu dat het specifieke oud-katholieke is?

Ik ben altijd oud-katholiek geweest, dus ik kan de Oud-Katholieke Kerk moeilijk vergelijken met andere kerken. In de oorlogsjaren in Stompeteren heb ik heb wel een tijdje bij die Hervormde Kerk gerommeld, maar dat kwam vooral door de dominee die op dat moment daar stond, dat was een heel fijne man. En ik vond de zondagsschool wel interessant. En later ook de vakantiecampen natuurlijk, daar heb ik wel veel aan gehad. Die kinderen die daar allemaal geweest zijn. Daar heb ik echt veel genoeg aan beleefd, omdat je een heleboel mensen leert kennen. En dan ben je toch weer bij de gemeenschap van het begin.

Het evangelie volgens...

Anne Maaike Folkers (52)

adjunct-secretaris OKKN, parochie Amersfoort

Louis Runhaar

Ik ben erg bezig met de zin van het leven. Volgens mij is het de bedoeling dat ik er voor anderen ben om ze te helpen te worden wie ze zijn. Daarom volg ik nu een opleiding waarin ik mensen op een heel diep niveau leer verstaan. Om dit goed te kunnen doen is het belangrijk om zelf zo neutraal mogelijk te zijn. Daarvoor moet ik als het ware allemaal laagjes afpellen: mijn eigen hindernissen. De mensen met wie ik te maken heb, hebben vaak een probleem waar ze zelf de vinger niet achter kunnen krijgen. Ik vind het heel mooi om ze daarbij te kunnen helpen. Er is zoveel dat mensen tegenhoudt om te worden wie ze zijn: oordelen, angsten, belemmerende overtuigingen. Ik vind het lastig om uit te leggen, maar ik doe dit zeker vanuit mijn geloof. Als ik bezig ben om mensen op die manier te verstaan, heb ik het gevoel dat God aan het werk is. Hoe dat nou precies werkt? Ik weet het niet. Het is een soort samenspel, denk ik. Jezus is voor mij een voorbeeld. Hij valt als mens zo volledig samen met wie hij is, dat God als het ware onbelemmerd door hem heen kan stromen. Ik denk dat God in iedereen zit en tegelijkertijd alles en iedereen omvat en overstijgt. Ik geloof dat mensen dichtbij God komen als ze dichtbij zichzelf komen, want mensen zijn bedoeld om beeld van God te zijn. Het evangelie zou ik dus zo willen verwoorden: dat je goed bent, zoals je werkelijk bent en dat je niet perfect hoeft te zijn.

Merken anderen iets van jouw inspiratie?

Ik spreek veel met mensen over waar ik mee bezig ben. Het geluk dat ik zelf gevonden heb, wil ik graag delen. Vroeger wilde ik niets van het onverklaarbare weten. Familie en vrienden merken dus

wel dat er een verschil is. Ik ben gepassioneerd over wat ik doe en ik zit goed in mijn vel. Ik hoor soms dat ik dat ook uitstraal. Verder probeer ik een voorbeeld te zijn voor mijn kinderen. Ik denk trouwens dat ik ook wel eens lastig ben, want ik kan heel principieel zijn. Soms maak ik andere keuzes dan de mensen om mij heen. Zo kreeg ik laatst een voorstel om geld op te strijken door oneerlijk te zijn. Ik kan dan heel fel worden: dat wil ik niet, het past totaal niet bij wie ik werkelijk ben, het -hoe moet ik het zeggen- resoneert niet met mijn ziel. Ik kan de ander en de wereld niet veranderen. Dat moet ik ook niet proberen. Ik kan alleen mijzelf veranderen, of liever gezegd: dichtbij mezelf komen en van daaruit handelen, binnen mijn eigen bescheiden reikwijdte. Mensen wijzen bij problemen vaak van zich af, maar je kunt niet alles van je afschuiven, soms draag je ook zelf verantwoordelijkheid en vaak heb je zelf een sleutel in handen.

Waarom is dat nou oud-katholiek?

Dat zelf verantwoordelijkheid hebben en nemen is iets wat ik in mijn eigen kerk herken. In het kunnen laten spreken van je eigen geweten, in het kunnen laten horen van je eigen stem maar ook in het priester kunnen zijn voor elkaar. Verder herken ik mij in het serieus nemen van wat zich in het hier en nu afspeelt. Daar aandacht voor hebben en stil bij staan. Verder vind ik het typisch oud-katholiek om anders dan anderen te durven zijn. Als je echt dichtbij jezelf bent, ben je ook onderscheidend. En daarvoor moet je soms in durven te gaan tegen de opvattingen van de mensen om je heen.

Het evangelie volgens...

Jeroen Castel (33)

Onderwijzer, statie Zeeland

Dio van Maaren

Tijdens het nadenken over deze vragen was ik op vakantie in Tenerife. Bij het wandelen over de boulevard kwam ik deze prachtige zandsculptuur tegen: de uitbeelding van het Laatste Heilig Avondmaal. Ik voel mij uitgenodigd om Christus te volgen. Ik voel me gesteund dat ik het niet alleen hoef te doen. Naast alle prachtige evangelieverhalen die mij enorm inspireren, mag ik door middel van het vieren van de Eucharistie Christus ontvangen in mijn leven. Genade in Woord en Brood.

Ik ben opgegroeid in een niet-christelijk gezin. Mijn ouders wilden graag beiden blijven werken na mijn geboorte, gewoonweg omdat dit financieel beter was. Er werd een zeer trouwe oppas gevonden. Van mijn derde maand tot mijn twaalfde jaar maakte ik deel uit van het gezin. Het was een warm, christelijk gezin, waar me spelenderwijs de grondbeginselen van het geloof werden

bijgebracht. Tijdens mijn studieperiode aan de pabo heb ik contact gekregen met een docent godsdienst (tevens predikant). In een aantal gesprekken over mijn godsdienstopdrachten wist hij me zo te triggeren, dat ik begonnen ben na te denken over mijn eigen geloofsleven: ik haalde boeken in de bibliotheek, las veel op internet en sloot me aan bij christelijke jongerenpraatgroepen.

Ik werd nooit verplicht om te geloven, ik zie het als een uitnodiging en misschien zelfs een roeping om Christus te volgen. Ik moet niks, ik mag... Voor mij is er niks mooiers dan om zo uitgenodigd te worden. Ik krijg elke dag opnieuw de kans om een mooier mens te worden. Ik mag, met de hulp van Christus, groeien in de relatie met God en groeien in de relatie met de medemens. Ik voel me gesterkt door Christus, die zich toont in Woord en Brood. Zo mag ik iedere dag leren, geïnspireerd worden en mezelf verbeteren.

Wat hebben anderen hieraan?

Ik probeer mezelf open te stellen voor de ander en me niet te laten leiden door vooroordelen. Door met een open blik te kijken, krijg je contact met een ander en 'versta' je elkaar. Ik probeer waar nodig mensen te helpen. Dit kan op verschillende manieren: een luisterend oor bieden, adviseren, het gevoel geven dat je naast iemand staat, zodat het lijden voor de ander wat dragelijker wordt. Ik probeer attent te zijn door naar mensen te vragen, eens te bellen of een kaartje te sturen. Mensen het gevoel geven dat ze waardevol zijn vind ik belangrijk, want ik geloof dat ieder mens waardevol is in de ogen van God.

Waarom is dit oud-katholiek?

Ik voel mij erg thuis binnen de Oud-Katholieke Kerk vanwege de open houding naar anderen. Het is een gastvrije kerk waar je je gauw thuis voelt. Er is aandacht voor de ander en er wordt niet gekeken naar wie/wat je bent. Er is aandacht voor elkaar en er wordt goed nagedacht/besproken hoe we samen gemeente kunnen zijn om Christus te dienen.

Het evangelie volgens...

Rianne Hammingh (48)

Docent, parochie Haarlem

Dio van Maaren

In het evangelie volgens Rianne staat als kern: 'Zie, ik maak alle dingen nieuw'. Dat doet Christus. En dat nieuw maken gebeurt in de wereld en in mij, omdat er iemand is die zegt: 'Ik zal er zijn'. En terwijl ik leef ontmoet ik hem. Ergens in mijn leven ben ik gaan weten dat hij er is. Ik kan hem niet zien maar ik kan hem wel vertrouwen. Ervaren dat hij dingen doet in mijn leven en belooft dat alles goed komt. En daardoor zegt hij eigenlijk dat alles al goed is. Omdat hij er is. Door mensen die wijzer zijn dan ik is gezegd: 'Het is volbracht, maar alles is nog niet in orde'. En in dat spanningsveld leef ik. Dus ik moet me verhouden tot geweld en verdriet en dood. Maar daarin ervaar ik de troost en kracht dat ik niet alleen ben in dat verdriet of in die ellende.

Ik weet wat ik weet en ik weet ook dat ik heel veel niet weet. Maar ik ben nu zo oud dat ik denk: 'Ja, dit geloof ik'; ik zet er geen vraagtekens meer bij. In psalm 23 staat: 'Maar naast mij staat gij'. Ik zie

dat voor me. Dus als ik gedoe heb met iemand, bid ik voor die ander. Ik bid dan dat we met z'n drieën mogen zijn. Om uit het gedoe te komen en om die andere mens echt te zien, maar ook om mezelf veilig genoeg te weten om een relatie met die ander aan te gaan. Zo concreet is het voor mij.

Wat hebben anderen daaraan?

Ik bid veel voor mensen. Ik geloof dat dat zin heeft. En ik bid voor de kerk. Ik ben zestien jaar geleden betrokken geraakt bij de oud-katholieke kerk in Haarlem, ik ben van die kerk gaan houden en ik zet me er actief voor in. Het is leerzaam om als individualistisch opgegroeide jongedame in een gemeenschap te leren functioneren. Het is goed dat ik daar met allerlei soorten mensen te maken heb, want anders zou ik toch alleen in mijn eigen 'doelgroep' zitten. Concreet ben ik iemand die groet en die vrolijk aanwezig is. In een grote stad maken zoveel mensen nooit meer contact. Dat

vind ik jammer. En ernstig eigenlijk. Ik werk op een openbare school en heb een collega die moslim is. Wij zijn de enige 'religieuze' op school, dus dat geeft een band. Ik zei op een gegeven moment tegen haar: 'Ik wil wel een keertje mee naar de moskee, mag dat?' Ze zei 'Wil je je dan bekeren?'. 'Nee, maar ik wil wel nieuwsgierig zijn en ik wil je ook uitnodigen om in mijn kerk te komen kijken.' Zo maak je contact en herken je elkaars intenties. En de kern is liefde. Dat verlangen doet mij anders omgaan met relaties, geld en milieu en met mijn eigen karakter. Ik denk dat anderen daar wat aan hebben.

En wat is daaraan oud-katholiek?

Oud-katholiek is waar ik gevoed word, als water voor een plant. En dat wordt aangevuld door de Charismatische Werkgemeenschap, waar ik actief in ben en waar ik ook veel inspiratie opdoe. Dat is mijn bijvoeding of krachtvoer. Maar mijn wekelijkse gang is naar de oud-katholieke viering; met een ritueel dat vertrouwd is en toch altijd weer nieuw om te ondergaan en in te participeren.

Het concrete oefenen in het handen en voeten geven aan je geloof, dat ontbreekt nogal in de Oud-Katholieke Kerk. Daar merk ik meer van binnen die Charismatische Werkgemeenschap. Daar wordt het emotionele gedeelte van mijzelf meer bij het geloof betrokken. Bij de zondagse vieringen en tijdens de gesprekken na afloop komt er ook wel emotie kijken, maar over de diepere lagen van je persoon, daarover spreekt men daar een taal die het beeld van God persoonlijker maakt. Dat is een mooie aanvulling.

Ik heb er natuurlijk over nagedacht en de kern van dat evangelie komt toch neer op liefde. Nu zullen tig mensen dat ook als eerste zeggen, maar toch, als dat het niet zou zijn, als ik dat niet zo zou beleven, dan zou het waardeloos zijn. God klinkt door in die liefde. En wat ook belangrijk is: dat je je mag overgeven aan God. Je hoeft niet alles helemaal zelf te doen. Zonder dat je lui achterover kunt leunen, maar ik vind het beeld van het geloof dat sommige dingen gewoon goed zijn, dat het goed komt, mooi. Dat Christus gestorven is voor ons. Je mag je geliefd weten en dat alles geeft je rust. Ik ben misschien wel iets te gemakkelijk gelovig: ik heb niet heel erg de behoefte om de Bijbel honderd procent te snappen en uit te dokteren. Dan ben ik bang dat mijn geloof gaat afbrokkelen. Zodra ik onrustig ben, weet ik dat het tijd wordt om weer naar de kerk te gaan! Door de structuur van de liturgie, door de woorden en zeker ook door het zingen word ik geraakt. Als een kerkdienst goed is, als alles samenvalt en integer is, dan word ik even opgetild. Dat heb ik nodig om mijn geloof te voeden.

Wat hebben anderen daaraan?

Wat ik in ieder geval probeer is om naar iedereen een bepaalde nieuwsgierigheid te hebben. Ook in mijn werk, waarin ik toch heel veel klanten zie van diverse pluimage, wil ik altijd een oprechte interesse in mensen hebben. Ik wil weten wat ze beweegt en waarom. Soms ook gewoon heel praktisch, dat je even iemand helpt. Dat hoeft helemaal niet groot, maar als je met z'n allen het net iets leuker maakt, dan wordt het allemaal wat beter. Gewoon wat aandacht voor elkaar. Dat je je buurvrouw gedag zegt of dat je even meeloopt met een

Het evangelie volgens...

Tommy van Berkel (35)

Bloemist, parochie Utrecht

Inge van Maaren

oude mevrouw die een grote plant heeft gekocht en die niet in haar fietstas krijgt. Dat soort dingen. Ik heb niet de behoefte om mijn evangelie op een evangeliserende manier uit te dragen, maar ik zal het nooit onder stoelen of banken steken. Voor een bloemist zijn alle christelijke feestdagen commercieel. Ik zal niet van mijn stagiaires verlangen dat zij met kerstavond in de kerk zitten, maar dat ze echt geen interesse hebben in de betekenis van dat feest, dat vind ik heel raar. Dan vertel ik ze dus daarover. Het mooie aan het geloof en ook aan de manier waarop het bij ons in de kerk beleiden wordt, is dat God je geschapen heeft met een eigen verantwoordelijkheid, dat de mens in staat is om eigen beslissingen te nemen. Kijk je naar het nieuws van de afgelopen week, dan zie je dat mensen elkaar kwaad doen. Er is geen respect, geen

nieuwsgierigheid naar elkaar. Die liefde, overgave en rust om na te kunnen denken zouden een positieve toevoeging kunnen zijn voor deze wereld, dat geloof ik absoluut.

En waarin is dat dan oud-katholiek?

Al jong ging ik met mijn oma mee naar de Gertrudis. (*De kathedraal in Utrecht, red.*) Na een verhuizing is dat een poosje gestaakt, maar in mijn puberteit konden de gezamenlijke kerkbezoeken weer worden opgepakt. Juist in die belangrijke jaren van het opgroeien vond ik in de kerk die liefde van het er mogen zijn zoals je bent. Dat is voor mij oud-katholiek. Daarbij komt: ik hou van oud en traditie. Ik realiseer mij wel dat velen van mijn generatie die vorm minder zullen waarderen...

Het evangelie volgens...

Bart Bikker (27)

Behulpzaam coördinator, parochie Hilversum

Wietse van der Velde

Samenzijn is voor mij belangrijk. Ik merk in mijn omgeving hoe belangrijk het is dat je bij een groep mensen behoort op wie je terug kunt vallen. Dat samen geldt ook voor geloven. Geloven kan ik het

beste in een groep mensen. Ik word in de kerk even uit het gewone leven getrokken en bewust aan het denken gezet. Mijn grootste hobby is niet naar de kerk gaan, maar ik ga ook wel eens als ik geen taken heb. In de kerk hoor ik teksten uit het evangelie, een gebed of een preek, die mij aan het denken zetten. Datzelfde ervaar ik ook bij de 30+ groep in onze parochie. Daar luister je naar anderen en probeer je samen tot een mening te komen. De kerk heeft bijgedragen aan mijn normen en waarden. Door de verhalen die er verteld worden. Ze zijn als een soort spiegels en ze geven je aanwijzingen hoe te leven. Bijvoorbeeld dat je geen geweld met geweld moet beantwoorden. Dan kan er wat veranderen. Ik heb dat één keer in mijn leven ervaren. Ik was met vrienden uit en toen werd ik door een grote vent aangevallen. Ik ben niet gaan terugvechten. Hij keek me verbaasd aan en ik was het trouwens zelf ook. Hij rende daarop weg. Die levenswijze is samengevat in: 'Wat jij wilt dat anderen aan jou doen, doe dat dan ook aan anderen'. In het leven wil ik vrolijk en ingetogen zijn. Ik bedoel: 'Durf jezelf te zijn en blijf dicht bij jezelf'.

Wat hebben anderen daaraan?

Ik deel wat voor mij belangrijk is ook graag met anderen, als ik mensen beter ken. Ik benader de dingen in het leven vanuit het positieve. Het goede – mensen helpen en er voor ze zijn – is normaal, het slechte – geweld en alleen maar aan jezelf denken – is niet normaal. Ik probeer mensen aan het denken te zetten, ze de verschillende kanten

van een zaak te laten zien en het goede te laten ontdekken. Ook te laten zien dat niet alles in deze wereld alleen maar om 100% succes draait. Op mijn werk waren we met een project bezig, dat niet helemaal opleverde wat er van werd verwacht. Iedereen raakte in paniek. Ik wees ze er op dat 80% ook geslaagd was. Om te bepalen wat goed en wat slecht is, moet je wel zelf een oordeel vormen. Op mijn werk praten we daar ook wel over. Ik heb twee collega's die als het over moeilijke levensvragen gaat zeggen dat ze het de imam zullen vragen of zeggen dat het zo en zo precies in hun heilige boek staat. Maar zulke vragen kun je niet beantwoorden met het gezag van iemand of iets. Ik vraag dan hoe ze er zelf over denken.

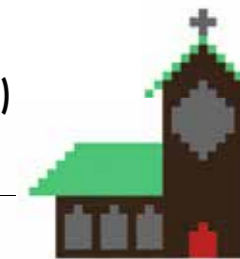
Waarin is jouw verhaal nou oud-katholiek?

Toen mijn vriendin en ik in onze parochie op een basiscursus geloof zaten, bestond die groep uit heel verschillende mensen. We hebben allerlei vragen besproken en ze gaven daarop soms heel verschillende antwoorden. Maar al die verschillen – zelfs als je geen antwoord had - werden wel door de anderen geaccepteerd en we lieten elkaar in onze waarde. Ik heb er ook vrede mee als we het niet altijd eens zijn. Voor mij ligt in die vrijheid om er anders over te mogen denken en anders te doen het oud-katholieke. Of er geen grenzen zijn aan wat er in de Oud-Katholieke Kerk gedacht en gedaan kan worden? Ja, die zijn er wel. De bandbreedte van wat kan ligt voor mij in: 'Wat jij wilt dat anderen aan jou doen, doe dat ook aan hen'.

Hier uw eigen foto

Het evangelie volgens... (vul uw eigen naam in)

Of u nu wel of niet naar Hilversum komt op 3 september, misschien is het zinvol om uw eigen gedachten over deze vragen eens op een rijtje te zetten. Hieronder heeft u er alle gelegenheid voor...

Het evangelie volgens... u

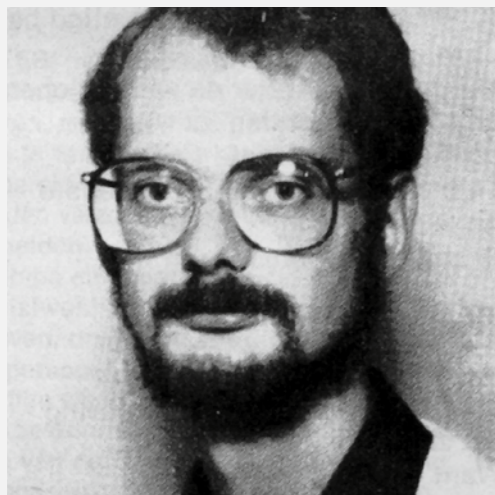

Wat hebben anderen daaraan?

Waarin is dat nu oud-katholiek?

Afscheid redactieleden Veteranen zwaaien af

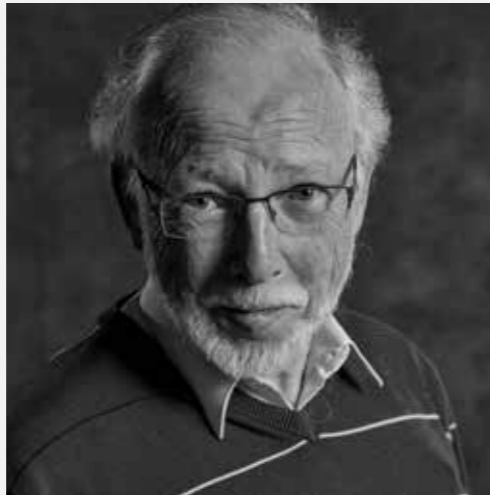

Wietse, bij zijn aantreden in 1985

Hun namen staan haast gebeiteld in de colofon; **Wietse van der Velde, Adrie Paasen** en **Emile Verhey** zijn van lang tot zeer lang redactielid van De Oud-Katholiek. Maar na dit nummer stoppen ze met die taak en verdwijnen hun namen van pagina 23. Grote kans overigens, dat u in een toekomstige uitgave nog wel eens wat van hun hand leest; Wietse, Emile en Adrie blijven beschikbaar voor De Oud-Katholiek als incidentele auteurs en (Adrie) als corrector.

In een redactievergadering worden de diverse artikelen en interviews verdeeld over de verschillende redactieleden, maar een ieder heeft onderwerpen die hem/haar in het bijzonder aanspreken.

Wietse (redactielid vanaf 1985) schreef vaak over internationale conferenties, liturgie en kerkgeschiedenis. Zo startte in jaargang 123,

Emile, redacteur vanaf 2008

het is dan 2007, zijn vijfde(!) bijdrage over oud-katholieken in Leeuwarden in vorige eeuwen.

Adrie (redactielid vanaf 1998) heeft nagenoeg elk artikel van De Oud-Katholiek van de laatste jaren onder ogen gehad. Als corrector verbeterde ze stijlfouten en plaatste ze de komma's en andere leestekens op de juiste plaats. Haar liefde voor taal is terug te vinden in haar bijdrages: aanhalingen uit literatuur, boekbesprekingen en essays van eigen hand, waarin haar persoonlijke benadering en mooi taalgebruik de lezer boeit.

Aandacht voor kerkelijk cultureel erfgoed en muziek werd veelal aan Emile (redactielid vanaf 2008) toebedeeld, maar mede omdat hij vele jaren als spin midden in het Bisschoppelijk Bureau-web gewerkt heeft en zeg maar de

Adrie, bij haar aantreden in 1998

Wikipedia van oud-katholiek Nederland was, schreef hij over veel onderwerpen. Petit histoire en stekelige randjes om de discussie te prikkelen hoorden daarbij.

Eigenlijk wordt met het uitlichten van enkele aspecten van hun werk de redacteuren tekort gedaan. Bij het doornemen van enkele jaargangen van ons kerkblad valt hun veelzijdige inzetbaarheid op. Het is afscheid nemen van drie unieke redacteuren, die elk met grote inzet van tijd, betrokkenheid, kennis en creativiteit inhoud hebben gegeven aan De Oud-Katholiek. Met grote dank!

Maar ook mooi: twee nieuwe redactieleden treden vanaf het volgende nummer aan: Wilma Kramer uit Egmond en Marieke Ridder uit Weesp komen de rangen versterken. Welkom!

Officiële berichten

De Aartsbisschop van Utrecht heeft:

- met ingang van 1 mei 2016 dhr. G.C. van Eldijk eervol ontslag verleend als kerkmeester van de parochie van de H.H. Petrus en Paulus te Rotterdam.
- met ingang van 1 mei 2016 mw. E. Wisselo eervol ontslag verleend als kerkmeester van de Statie Twente, toegewijd aan de H. Lebuïnus.
- met ingang van 1 mei 2016 dhr. A. Stam opnieuw aangesteld als kerkmeester van de parochie van de H.H. Johannes de Doper, Maria Madalena en Laurentius te Schiedam, voor een periode van vier jaren.
- met ingang van 1 juli 2016 dhr. M.J. Blaauw opnieuw aangesteld als kerkmeester van de parochie van de H.H. Petrus en Paulus te Rotterdam, voor een periode van vier jaren. Per diezelfde datum is mw. L. van der Veer aangesteld als kerkmeester, voor een periode van vier jaren.

De bisschop van Haarlem heeft:

- met ingang van 1 april 2016 opnieuw benoemd tot lector van het Bisdom Haarlem mw. T. Takken, voor een periode van vier jaren.
- met ingang van 1 juli 2016 mw. L.J. Korbee en dhr. H.J. Groen eervol ontslag verleend als kerkmeester van de parochie van de H.H. Adelbertus en Engelmundus te IJmuiden. Per diezelfde datum is mw.E.C.Plug aangesteld als kerkmeester van deze parochie, voor een periode van vier jaren.
- met ingang van 1 juli 2016 mw. T. Leijen-Prijs aangesteld met dispensatie als kerkmeester van de parochie van de H. Nicolaus te Krommenie, voor een periode van vier jaren.
- met ingang van 1 juli 2016 mw. R. Hammingh eervol ontslag verleend als kerkmeester van de parochie van de H.H. Anna en Maria te Haarlem.

Namens het Collegiaal Bestuur,
M. Konings-Roobol, secretaris.

Agenda

3 september, Hilversum

Reflectiedag 'De Ziel van de kerk'. Zie <http://www.okkn.nl/?b=3877>

5, 19 september, 3, 17, 31 oktober, 14 november, Utrecht

Cursus Theologie voor belangstellenden
Zie: <http://www.okkn.nl/?b=3814>

11 oktober, Utrecht

Clusterbijeenkomst Synode, Utrecht

11 oktober, Haarlem

Clusterbijeenkomst Synode, Haarlem

15 oktober

Seminariedag

Adreswijziging ORKA

Met ingang van 15 augustus 2016 is het secretariaat van de Oude Rooms-Katholieke Aalmoezenierskamer, de ORKA, overgegaan op mevrouw I. (Ingrid) van Kasteel.

Het correspondentieadres is:
orkasecretariaat@gmail.com.
Papieren post kan gestuurd worden naar:
De Maat 23,
3931 AR Woudenberg.

De nieuwe secretaris is telefonisch te bereiken op 06 42000964.

Colofon

De Oud-Katholiek is een periodieke uitgave van de Oud-Katholieke Kerk van Nederland, verschijnt zeven keer per jaar en wordt verspreid op alle oud-katholieke adressen in Nederland.

Redactie

Yvonne van Doesum, Robert Frede, Inge van Maaren, Adrie Paasen, Louis Runhaar, Wietse van der Velde, Emile Verhey, Dio van Maaren.

Redactieadres

redactie@okkn.nl of:
Kamerlingh Onnesweg 167
1223 JE Hilversum

Vormgeving

Sync. Creatieve Producties, Hilversum

Productie

Nilsson, Goes
ISSN 0 167 3963

Redactiesluiting: 30 september 2016

De volgende Oud-Katholiek verschijnt eind oktober 2016.

Abonnement

Bent u niet oud-katholiek maar wilt u deze uitgave wel graag ontvangen? Voor € 25,- per jaar zenden wij u het blad graag toe. Een briefje met volledige adresgegevens kan naar: registratie De Oud-Katholiek, Koningin Wilhelminalaan 3, 3818 HN Amersfoort. Of: info@okkn.nl

Giften welkom op: NL68 INGB 0000 2250 00 t.n.v. Oud-Katholieke Kerk van Nederland te Amersfoort.

Verantwoording foto's (voor zover bekend):

P. 12,19: Inge van Maaren; p. 11: Dick Noordzij; p. 4, 7, 8, 9, 16, 18, 20: Dio van Maaren. Ontwerp voorkant: Joep Gravemaker.

Zusters en broeders,

Pelgrimage is een sleutelwoord in de oecumene voor de volgende jaren. Het is ook het woord dat bij elk christelijk leven past en bij de kerk. We zijn samen onderweg. Onderweg gebeurt het. Onderweg werden ze genezen, zegt het evangelie over de melaatsen die zich op Jezus aanwijzing gingen wassen in de vijver. Onderweg in de woestijn worden de slaven uit Egypte tot Gods Volk. Het beleidsplan dat we vanochtend bespraken schetst in grote lijnen de weg die voor ons ligt. Ik heb echter ook een zorg en die betreft het doel van onze pelgrimage. Het gaat dan om de vraag waarom er nu eigenlijk oud-katholieken zijn. Hoe zijn we als oud-katholieken 'wel in, maar niet van de wereld'? Ik vertaal deze vraag bij een werkbezoek nogal eens als volgt: waarom zou deze stad of streek op oud-katholieken zitten te wachten? Wat hebben oud-katholieken bij te dragen aan de kwaliteit van de kerk en de samenleving in deze stad? En het gaat ook om de vraag wat ik als parochiaan heb aan mijn oud-katholiek-zijn. Hoe inspireert het mij? Hoe helpt het mij mijn kinderen beter op te voeden of een goed echtgenoot te zijn? Hoe inspireert het mij op mijn werk of in de buurtvereniging? En ten derde gaat het om de vraag hoe we met ons oud-katholiek-zijn meebouwen aan de toekomst van de kerk in het algemeen. Ik geloof namelijk dat het 'katholiek-zijn-met-open-geest' dat wij proberen te realiseren van groot belang is voor de toekomst van de kerk.

Soms hoor ik wel eens: 'De tijd van de oud-katholieken is voorbij'. Ik denk dat dat niet het geval is. Tenminste, niet als we kunnen laten zien hoe onze kerk een plek van menswording is. 'Menswording' is volgens mij het centrale thema van onze spiritualiteit: hoe dient ons oud-katholiek-zijn de menswording van God, van onszelf en van de samenleving? Je kunt die vraag verder concreet vertalen: hoe dient de lofzang van onze liturgie de menswording? Hoe dient onze omgang met het kerkelijk ambt de menswording? Hoe dient onze episcopaal-synodale structuur de menswording? Kerk en ambt zijn voorbeelden van centrale thema's voor de oecumene in de nabije toekomst. Dan is het de vraag hoe we die samen en op alle niveaus (van parochie en bisdom, tot OKKN en Unie van Utrecht) inbrengen in het oecumenische debat. Met andere woorden: hoe zullen we die oud-katholieke kleur vertegenwoordigen op een wijze dat ze de hele oecumene meekleurt en een bijdrage wordt aan de eenheid van de Kerk?

We zijn op al die oecumenische fora - in binnen- en buitenland - en in al die kerkelijke verbanden niet aanwezig om voor onszelf onze belangrijkheid te bewijzen. Nee, we moeten er zijn omdat we er iets aan te bieden hebben. Dan moeten we dus wel zorg besteden aan die aanwezigheid. We moeten af van het denken dat onze parochies de exclusieve plekken zijn waarop we ons moeten concentreren. Daarbij kunnen ze tot geïsoleerde eilanden worden, waar het slechts draait om wat er onmiddellijk moet gedaan worden. We geven namelijk samen gestalte aan ons oud-katholiek kerk-zijn en samen vertegenwoordigen we deze belangrijke open-katholieke manier van geloven, die belangrijk is voor het geheel van alle kerken. Hoe zijn wij de kerk als 'sacrament voor de wereld'? Met andere woorden: hoe is de kerk daadwerkelijk teken van Gods toewending naar de mensen toe?

Samen hebben we dus een opdracht, ieder op een eigen wijze en niveau, maar nooit zonder verbinding met elkaar. Het gaat er mij niet om nog meer te gaan doen, maar om de kwaliteit die we samen kunnen realiseren. Onze parochies zijn de concrete plekken waar de menswording op de eerste plaats aan ons gebeuren kan en gebeurt. Het is belangrijk dat we ons samen bezinnen over hoe dat dan gebeurt. Het uitdragen ervan is onze missie, onze bijdrage aan de verkondiging van het evangelie. Het gaat om het samen opnieuw ontdekken van wat ik noem de oud-katholieke kleur van het christen-zijn. Het feit dat onze voorouders gescheiden geraakt zijn van de katholieke kerk, heeft een betekenis. In de crisis die zij doorstonden zit voor ons een roeping verborgen. Dat is het punt. Die roeping is ons kompas op onze pelgrimage. Die vraag is duidelijk een andere dan het zoeken naar 'een niche op de spirituele markt' waar zich mogelijke kandidaat-toetreders tot onze kerk zouden bevinden. De aanpak van de Remonstrantse Broederschap is het zoeken naar zo'n niche. Ik heb daar niets op tegen, maar je kunt niet ontkennen dat in die aanpak de economisch-consumentistische benadering dominant is. Je komt daarmee vlug in een dynamiek waarbij je de boodschap gaat aanpassen aan de geïsoleerde doelgroep. Ik denk dat wij dieper moeten graven en verder moeten gaan. Waarom doen we als oud-katholieken wat we doen en waarom doen we zoals we het doen? Dat heeft te maken met ons geloof in de Kerk en het is precies dat geloof dat onder druk staat in deze tijd. Ik geloof dus dat het dringend nodig is, dat wij met onze goede praktijk en onze goede ideeën naar buiten treden. Ik geloof erin dat er een grote spirituele rijkdom in onze parochies en in de hoofden en de harten van individuele oud-katholieken aanwezig is. Dat we samen veel te zeggen hebben over waar het oud-katholiek-zijn een bijdrage is aan de toekomst van de Kerk, maar ik vrees echter dat we daar niet zo vaak de gelegenheid voor hebben en/of voor nemen. Ik denk dus dat we behoefte hebben aan diepere reflectie op deze vragen.

Daarom een uitnodiging tot een gezamenlijke bezinning op die roeping van ons. Als bisschoppen hebben we al langer het plan om hierover een herderlijke brief te schrijven, maar het zou goed zijn om met een grotere groep de nodige ideeën daarvoor te verzamelen. We willen de gelegenheid daarvoor volgend jaar creëren. Het wordt een open uitnodiging, waarvan we hopen dat deze door u allen en door nog meer geïnteresseerden zal worden aangenomen. Het is een open vraag, waarvan het bestuur vond dat ik deze aan de synode moest voorleggen. Ik dank de bisschop van Haarlem en het bestuur voor het vertrouwen in deze. Ik wilde u deze zorg meedelen en de uitnodiging alvast bekend maken. Ik vind dat we daarmee ook recht doen aan onze episcopaal-synodale dynamiek.

Ik sta hier voor u als de bisschop van één van onze bisdommen en ik leg mijn vragen aan u voor. De vragen die ons het doel van onze pelgrimage scherper doen zien: Wat is Gods bedoeling met ons als oud-katholieken? Wat heb ik, wat hebben wij eraan in ons leven van alle dag? Wat heeft de grote Kerk eraan? Ik nodig u dus uit om samen verder op weg te gaan met deze vragen. Want onderweg gebeurt het! Ik zie uit naar uw reacties.

Aartsbisschop Joris Vercammen,
tijdens de synodevergadering van de Oud-Katholieke Kerk
november 2015